

20 anys fa que va morir Manel Bea (Barcelona, 1934 – 1996) després d'una intensa vida dedicada a la seva singular creació artística.

Gràcies als seus amics, col·leccionistes, marxants i alguna galeria d'art, avui dia l'obra de Manel Bea continua essent més o menys coneguda entre el públic acostumat a endinsar-se al ric panorama de l'art català post guerra. I gràcies a alguns d'aquests amics ara podem gaudir d'una petita selecció de l'extraordinària i original œuvre de Manel Bea a la Galeria Jecsalis de Sant Feliu de Guíxols.

La mostra inclou obra dels seus anys a Zuric (oli i matèria damunt llenç, 1961) on es va formar com a artista, influenciat per Klee i Max Ernst. Comença a exposar a la Galeria Haller i varies altres galeries de moda de Suïssa. Al 1962 torna a Barcelona on continua amb la seva autodenominada figuració abstracte (oli damunt llenç, 81 x 65 cm, 1963 i oli damunt llenç, 65 x 65 cm, 1967), i exposarà regularment a la Galeria René Metras.

Als anys 70 trobem l'introducció de símbols còsmics i figures orgàniques en uns paisatges mentals i màgics (Oli damunt llenç, 81 x 61 cm, 1973; oli damunt llenç, 94 x 130 cm, 1974 i Sugerència al Monegal, oli damunt llenç, 100 x 92,5 cm del 1976), sempre navegant entre el real i l'irreal, el conscient i l'inconscient, el material i el psíquic, l'estructural i l'informal i entre la contenció i la llibertat.

L'experimentació li porta al terreny del collage i als anys 80 comença a adherir alguns detalls materials a la seva pintura com podria ser un troçet de llapis o, com es pot veure a l'exposició, una espadenya com objecte central en un llenç del 1987 (oli, matèria i espadenya damunt llenç, 47 x 39 cm), just abans de marxar a Miami.

Al 1988, a Miami, el gest informalista comença a agafar més protagonisme i Bea pinta damunt teles de gran format, més lliure, més a prop del seu admirat Willem de Kooning, màxim representant del abstract expressionisme dels anys 50 a Nova York. Aquest camí continua quan torna a la seva casa/taller a Castell d'Aro.